

Droogzettings- installatie in de vissershaven

De slipways in het Visserijdok zijn van Amerikaanse oorsprong.

"Crandall Dry Dock Engineers Inc." construeerde zijn eerste droogdok in 1840 en verwierf in de daaropvolgende eeuw een internationale reputatie.

Het principe van de in Oostende aanwezige droogzetting werd voor het eerst gerealiseerd in 1854 en is in de daaropvolgende jaren steeds verbeterd. De basisidee is steeds onveranderd gebleven.

De constructies in Oostende werden gebouwd in 1931.

Ingevolge de schade opgelopen gedurende de Tweede Wereldoorlog, moesten beide hellingen grondig hersteld worden alvorens ze opnieuw operationeel werden. Daarna moesten enkel de kettingen en roltreinen, als gevolg van slijtage, occasioneel hernieuwd worden.

De sleden van de slipway bleven in dienst tot het begin van de jaren '70.

Na al die jaren was een grondige renovatie noodzakelijk en in 1971 en 1972 werden respectievelijk de "500 T-slipway" en de "1000 T-slipway" vernieuwd.

Met uitzondering van de fundering voor de sporen en het tandwielmechanisme werd alles vervangen.

Deze installatie wordt vandaag nog gebruikt, met uitzondering van kettingen en roltreinen die door slijtage moeten worden vernieuwd.

Tussen 1960 en 1980 waren er jaarlijks een 400 à 500-tal droogzettingen. Vanaf 1980 zijn die droogzettingen door het inkrimpen van de vissersvloot en het verdwijnen van een aantal scheepswerven, stelselmatig verminderd.

Momenteel gebeuren er jaarlijks nog ongeveer 180 droogzettingen.

95 procent van de droogzettingen betreft vissersvaartuigen en voor het overige kleine vrachtvaartuigen en jachten.

